

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **Ing. arch. M. S.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1, na ochranu před nezákonnými zásahy žalované a na ochranu proti nečinnosti, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2013, č. j. 10 A 92/2013 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **s e n e u s t a n o v u j e** zástupce pro řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalované a brojí rovněž proti její nečinnosti. Současně žalobce požádal městský soud o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce.

[2] Městský soud přípisem ze dne 16. 5. 2013, č. j. 10 A 92/2013 - 10, vyzval žalobce k osvědčení a prokázání osobních, rodinných, výdělkových a majetkových poměrů, na které žalobce reagoval dne 27. 5. 2013 předložením vyplněného formuláře Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků, kopií daňového přiznání za rok 2012 a přiložením čestného prohlášení o jeho majetkové situaci. Městský soud následně žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce usnesením ze dne 19. 7. 2013, č. j. 10 A 92/2013 - 29, zamítl. Dospěl k závěru, že u žalobce nejsou dány podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Údaje uvedené žalobcem v prohlášení

o majetkových poměrech městský soud porovnal s údaji známými soudu z úřední činnosti a konstatoval, že tyto údaje jsou ve vzájemném rozporu. V nyní posuzované věci žalobce nesdělil, že až do měsíce dubna 2013 dosahoval kromě příjmů ze zaměstnání i příjmů z podnikání v nikoliv zanedbatelné výši; mohl si tak za předcházející období vytvořit finanční rezervu na úhradu soudního poplatku. Měsíc před podáním žaloby dosáhl žalobce čistého měsíčního příjmu cca 23.000 Kč. Tato výše příjmů, v porovnání s jeho výdaji, mu zaplacení soudního poplatku bezpochyby umožňovala. Žalobce ve svém prohlášení dále uváděl, že po celý měsíc březen 2013 čerpal neplacené volno. Sám se tak připravil dobrovolně o možnost dosahovat příjmů ze zaměstnání. Ve svém majetkovém prohlášení žalobce nesdělil, z čeho v uvedeném měsíci hradil své životní potřeby; údaje sdělené žalobcem proto městský soud považoval za neúplné. V neposlední řadě městský soud zohlednil povahu předmětného sporu a dospěl k závěru, že se nejedná o spor mající vztah k podstatným okolnostem životní sféry žalobce, ale že jeho předmětem jsou spíše obecné proklamace o porušování práv žalobce ze strany různých osob, orgánů a institucí. Primárně tedy městský soud žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků zamítl, neboť přiznání osvobození neodůvodňovaly jeho příjmové a majetkové poměry; povaha sporu nicméně závěr soudu o nepřiznání osvobození dále prohloubila.

[3] Protože u žalobce dle městského soudu nebyly splněny podmínky pro osvobození od soudních poplatků, nemohly být splněny ani podmínky pro ustanovení zástupce podle § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud tak druhým výrokiem citovaného usnesení zamítl i návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení před soudem.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl v záhlaví označené usnesení městského soudu, kterým nebylo vyhověno jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, kasační stížností. Namítal, že citovaným usnesením byla porušena jeho lidská práva, právní tradice, zvyklosti a základní procesní zásady. Městský soud v Praze podle jeho názoru ignoroval jeho žádost o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, čímž porušil zákon i práva garantovaná Ústavou a mezinárodními smlouvami. Současně stěžovatel požádal Nejvyšší správní soud o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[5] Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo vyžádáno, neboť se jedná o věc týkající se výlučně a osobně stěžovatele.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné. Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud na úvod poznamenává, že netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem v řízení o kasační stížnosti. Za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu je rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení, znamenalo jen další řetězení téhož problému, vedlo by k popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval, a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být zkoumán závěr o tom, zda účastník měl být od soudních poplatků osvobozen či nikoliv (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz).

[9] Zdejší soud se však zabýval žádostí stěžovatele o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Dle § 35 odst. 8 věty první s. ř. s. *může být navrhopateli, u něbož jsou dány předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho právn, ustanoven zástupce, jímž může být i advokát.* Z důvodu zamezení řetězení problému zdejší soud neposuzoval, zda jsou u stěžovatele dány předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, ale zabýval se pouze hodnocením, zda je ustanovení zástupce nezbytně třeba k ochraně právn stěžovatele v nynějším řízení. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není. Kasační stížnost splnila v rámci daných možností přeepsané náležitosti a lze z ní seznat, z jakého důvodu stěžovatel považuje napadené usnesení městského soudu za nezákonné. V dané věci navíc jde o hodnocení otázky, zda jsou či nejsou příjmy stěžovatele dostatečné pro osvobození od soudních poplatků, tedy z podstaty věci nikoli o složitou právní otázku, ale o otázku skutkovou. Všechny tyto důvody svědčí pro závěr, že v nynějším řízení není zástupce nezbytně třeba k ochraně stěžovatelových právn, proto mu zdejší soud neustanovil zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje jedinou námitku, že městský soud ignoroval jeho žádost o osvobození od soudních poplatků, jakož i jeho návrh na ustanovení advokáta. Usnesení městského soudu proto napadá v celém rozsahu. Namítané pochybení lze podle Nejvyššího správního soudu podřadit pod kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve v obecné rovině uvést, že osvobození od soudních poplatků představuje procesní institut, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživé finanční situaci, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. pokud účastník doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků.

[12] Úprava poplatkové povinnosti, resp. osvobození od ní, provedená zákonem o soudních poplatcích, představuje jednu ze základních součástí práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních právn a svobod. Je proto třeba vždy pečlivě zkoumat, zda jsou pro osvobození od soudních poplatků splněny zákonné podmínky. Obdobně tomu je i v případě podmínek pro ustanovení zástupce. Vždy je to však žadatel, kdo musí uvést skutečnosti, které osvobození od soudních poplatků odůvodňují. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, publikovaném pod č. 537/2005 Sb. NSS, vyslovil, že *„povinnost doložit nedostatek prostředků je jednoznačně na účastníkovi řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje“* (srov. obdobně např. rozsudek ze dne 3. 8. 2011, č. j. 2 Afs 36/2011 - 81). Soud tedy z vlastní iniciativy zpravidla nezjišťuje podrobnosti o majetkových poměrech žadatele. Hodnotí především informace, které mu žadatel sám sdělí,

popř. jej vyzve, aby potřebné skutečnosti doplnil a vysvětlil nesoulad mezi nimi (srov. rozsudek ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 50/2010 - 91).

[13] V projednávané věci je přitom nepochybné, že městský soud žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce reflektoval, neboť právě na základě této žádosti vyzval stěžovatele k prokázání jeho osobních, majetkových, rodinných a výdělkových poměrů.

[14] Při posouzení žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků vycházel městský soud z čestného prohlášení ze dne 2. 5. 2013, v němž stěžovatel sám uvádí, že jeho aktuální příjmy ze zaměstnání se pohybují okolo 12.000 Kč. Městský soud však zohlednil i skutečnosti známé z úřední činnosti (zejm. z jiných řízení, které stěžovatel u městského soudu vede). Z prohlášení o majetkových poměrech předložených stěžovatelem v lednu 2013 v jiných řízeních vyplynulo, že kromě příjmu ze zaměstnání vykonával stěžovatel od června 2012 do dubna 2013 technický dozor investora na stavbě a za výkon této činnosti pobíral měsíční příjem 11.000 Kč. Městský soud dále v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66, publikovaným pod č. 2601/2012 Sb. NSS, zohlednil rovněž povahu sporu, který stěžovatel vede. Předmětem podané žaloby jsou obecné proklamace o porušování práv stěžovatele ze strany třetích subjektů a státních orgánů, nikoliv spor mající vztah k podstatným okolnostem stěžovatelovy životní sféry.

[15] Na základě shora uvedených zjištění dospěl městský soud zcela správně k závěru, že nejsou splněny podmínky pro to, aby stěžovateli bylo přiznáno byť jen částečné osvobození od soudních poplatků. Stěžovatel měl měsíc před podáním žaloby (v dubnu 2013) čistý měsíční příjem ve výši pohybující se kolem 23.000 Kč, což mu i po úhradě jeho pravidelných měsíčních výdajů bez větších potíží umožňovalo uhradit v plné výši soudní poplatek za žalobu, který v daném případě činí 2.000 Kč. Tutéž výši příjmu vykazoval stěžovatel od června 2012; měl proto možnost učinit si v tomto období finanční rezervu, z níž by soudní poplatek za podanou žalobu uhradil. Městský soud rovněž naprosto správně vyhodnotil jako neúplná a tím pádem i nevěrohodná tvrzení stěžovatele obsažená v jeho prohlášení o osobních a majetkových poměrech ze dne 2. 5. 2013, neboť zmíněné prohlášení neobsahovalo přesné informace o finanční situaci stěžovatele známé městskému soudu i Nejvyššímu správnímu soudu z úřední činnosti. Ani předmět sporu, který stěžovatel v projednávané věci vyvolal, nezvrátil závěr městského soudu o nedůvodnosti žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků.

[16] Soud při rozhodování o osvobození od soudních poplatků přihlíží nejen k majetkovým poměrům žadatele, ale také k výši soudního poplatku. Při hodnocení majetkových poměrů žadatele je třeba zohlednit nejen výši jeho příjmů a množství disponibilních finančních prostředků, ale rovněž i jeho možnosti si tyto prostředky opatřit. Rozhodnutí o žádosti pak musí vždy vycházet z konkrétního posouzení naplnění výše uvedených podmínek a musí odpovídat tomu, aby žadatel nebylo jen pro jeho majetkové a sociální poměry znemožněno uplatňovat nebo bránit své právo. Osvobození od soudních poplatků je proto možno přiznat pouze osobě, která objektivně není schopna soudní poplatek zaplatit a nemá jinou možnost, jak se domoci svých práv než cestou soudní. Vždy je však nutno přihlížet i ke konkrétním možnostem žadatele opatřit si finanční prostředky. Zhodnocení všech rozhodných okolností, které vypovídají o poměrech žadatele, je věcí úvahy soudu a promítá se do jeho závěru, zda je žadatel s ohledem na své poměry schopen zaplatit soudní poplatky.

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se majetkovými poměry stěžovatele podrobně zabýval a jeho aktuální majetkovou situaci ve vztahu k výši soudního poplatku důsledně vážil a postupoval tak zcela v intencích ustálené soudní judikatury. Na základě

pokračování

komplexního posouzení okolností projednávaného případu (neúplnost a nevěrohodnost majetkového prohlášení, jakož i povaha vedeného sporu) potom městský dospěl k závěru, že důvody pro osvobození od soudních poplatků nejsou dány, neboť stěžovatel měl měsíc před podáním žaloby (v dubnu 2013) čistý měsíční příjem ve výši pohybující se kolem 23.000 Kč, což mu i po úhradě jeho pravidelných měsíčních výdajů bez větších potíží umožňovalo uhradit v plné výši soudní poplatek za žalobu. Obdobné výše čistého měsíčního příjmu stěžovatel dosahoval i v období předcházejícím podání žaloby (od června 2012), měl tedy možnost vytvořit si v tomto období finanční rezervu na úhradu soudního poplatku.

[18] S těmito právními závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Kasační soud v žádném případě nehodlá nijak zlehčovat finanční situaci stěžovatele, která je jistě ztížená i problémy s nalézáním pracovního uplatnění, nicméně za dané situace neshledal zdejší soud v hodnocení majetkových poměrů městským soudem ve vztahu k nároku na osvobození stěžovatele od soudního poplatku žádné pochybení (obdobný právní názor ostatně vyslovil Nejvyšší správní soud v jiné věci stěžovatele v rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 65/2013 - 14).

[19] Ve vztahu k žádosti o ustanovení zástupce správně uvedl již městský soud, že podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. lze ustanovit navrhovatel zástupce, kterým může být i advokát, pokud jsou splněny předpoklady, aby navrhovatel byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv. Z uvedeného ustanovení vyplývá přímá návaznost splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s. na možnost ustanovení zástupce podle § 35 odst. 8 s. ř. s. Jak Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, „*přiznané osvobození od soudního poplatku je výchozím předpokladem pro prominutí dalších nákladů řízení. (...) Stejně tak jako osvobození od soudních poplatků, tak i právo na bezplatné zastoupení se váže k posouzení poměrů konkrétního žadatele. Nesplnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků tak vylučuje i právo na bezplatné zastoupení.*“ Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal podmínky pro osvobození stěžovatele od soudních poplatků, nebyla splněna ani podmínka pro ustanovení zástupce soudem ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2013

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu